

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 122
Бања Лука, 23.7.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног И. Т. због два кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. КЗ РС – посебни дио, одлучујући по жалби осуђеног изјављеној на рјешење Окружног суда у Бијелини број 012-0-Кв-08-000 049 од 04.07.2008. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.7.2008. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважавањем жалбе осуђеног И. Т. укида се рјешење Окружног суда у Бијелини број: 012-0-Кв-08-000 049 од 04.07.2008. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бијелини број: 012-0-Кв-07-000 049 од 04.07.2008. године одбачена је молба осуђеника И. Т. за брисање осуде изречене правоснажном пресудом Окружног суда у Бијелини број К-63/98 од 16.02.1999. године као недопуштена.

Против овог рјешења жалбу је, благовремено, изјавио осуђени не наводећи основ због којих се рјешење побија али из садржаја жалбе произилази да се рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде Кривичног закона.

Испитијући побијано рјешење у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци рјешење из следећих разлога:

Из списка предмета Окружног суда Бијелина број К-63/98 произилази да је И. Т. пресудом тог суда од 16.2.1999. године, која је постала правоснажна 23.7.2001. године, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 17.11.1998. године па до 18.2.1999. године. Из списка предмета такође произилази да је осуђени И. Т. ступио на издржавање казне затвора дана 9.4.2002. године у КПД у Б., да је пуштен на условни отпуст дана 15.3.2005. године из КПЗ у Ф. који је трајао до 8.7.2005. године када је изречена казна редовно истекла.

Побијаним рјешењем молба осуђеног је одбачена као недопуштена уз примјену материјално – правног прописа, односно члана 93. став 1. до 5. („Брисање осуде,“) Кривичног закона Републике Српске – општи дио и процесно - правних одредби члана 513. ранијег Закона о кривичном поступку, којим је регулисан поступак за брисање осуде на основу судске одлуке покренутог на молбу осуђеног, образлажући своју одлуку тиме да није допуштено тражити брисање осуде којом је изречена казна затвора у трајању дужем од три године. По налажењу овог суда, неправилно је примјењен процесни закон који је важио у вријеме извршења кривичног дјела за које је И. Т. осуђен и у вријеме када је осуђени ступио на издржавање казне. Суд је био дужан примјенити важећи Закон о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске, број 50/03 од 27. јуна 2003. године) јер он у прелазним и завршним одредбама не прописује примјену раније важећег Закона о кривичном поступку приликом одлучивања о молби осуђеног за брисање осуде.

Ради тога побијано рјешење је донесено уз битну повреду одредаба кривичног поступка, због чега се ни чињенично стање, за сада, не може прихватити као правилно и потпуно утврђено. Битну повреду одредаба кривичног поступка нужно прати и повреда Кривичног закона на штету осуђеног. Прво из разлога што молба осуђеног, и у ситуацији из члана 95. став 5. КЗ РС – посебни дио, који даје дискреционо право суду да, на молбу осуђеног, одреди да се брише из казнене евиденције осуда на затвор од једне до три године ако су испуњени законом прописани услови, није недопуштена јер је осуђени лице које је овлаштено да овакву молбу поднесе. Сасвим је друго питање основаности ове молбе, односно да ли су испуњени законски услови да се конкретна осуда брише из казнене евиденције.

Осим тога побијано рјешење испушта из вида да је молба за брисање осуде из казнене евиденције у Окружном суду у Б. запримљена дана 3.7.2008. године, дакле, у вријеме када су ступили на снагу Кривични закон Републике Српске („Службени гласник Републике Српске, број 49/03 од 25. јуна 2003. године) и да нове одредбе у вези судске рехабилитације у члану 102. Кривичног закона Републике Српске („Судска рехабилитације,“), као закон који је најблажи за учиниоца, омогућава да се судска рехабилитација може дати лицу које је осуђено на казну затвора преко три до пет година, ако су испуњени услови из става 1. овог члана, и члан 415. Закона о кривичном поступку којим је прописан поступак брисања осуде на основу судске одлуке. Осим тога побијано рјешење није дало разлоге зашто је примјенио одредбе раније важећег Кривичног закона Републике – општи дио, а не одредбе сада важећег Кривичног закона Републике Српске који је повољнији за осуђеног.

У поновном поступку суд ће отклонити недостатке на које се указује овим рјешењем тако што ће поново испитати допуштеност молбе осуђеног, свакако имајући при томе у виду протек времена од дана издржане казне, а затим водећи рачуна о наводима молбе и приговорима жалбе, те у складу са тим донијети одговарајућу одлуку по поднесеној молби.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Велько Икановић